

І ЗАКРУЖЛЯВ У ХМАРАХ СИВИЙ ВАЛЬС

Звичайнісінькі сільські дядьки і паруски, як правило, губилися у безкінечній селянській метушні. Але коли вони збиралися до гурту, то змінювалися до невпізнання. Звісно ж, перед тим кожний ретельно голівся, діставав із скринь чисті сорочки та широчезні суконні галіфе, до блиску натирав хромові чоботи. Але зовсім не одяг був причиною перемін, а оте мідне диво, яке брали до рук. Тоді вони ставали немов би ширшими в плечах і, принаймні, на дві голови вищими від своїх односельчан. А від дітлахів — і поготів. Бо були для малечі мало не богами. І ось «боги» зійшлися до купи, піднесли до губ чудернацьке мідне диво, і... весь навколишній світ набув зовсім інших обрисів: усміхнулися віконцями хати, закивали у садках кучерявими головами яблуні. І все село, здавалося, помолоділо.

Заметушилися люди — коли вже утнули в селі марш, — то це перший сигнал — час збиратися на весілля. А тим часом на подвір'ї у нареченого свято вже тривало. На зміну маршу вже відчинив ворота вальс. Відчинив — і покотився, поплив вулицею.

Баритон почав м'яко, лагідно розповідати про сиві сопки Маньчжурії. Він то піднімався на високих нотах аж у захмарну височину, то несподівано падав додолу і плив сільською вулицею у поле. І раптом, зачепившись за край лісу, немов би завмер. І тоді загриміли баси. Глухо, як далека канонада, прокотилося їхнє потужне соло. «Іс-та-та, іс-та-та...» Це відбивали кулеметні секунди альти. А далі знову дзвінко вступили корнети і труби. Мовляв, не сумуйте, браття, життя триває. І як на підтвердження цьому після невеликої перерви подвір'ям пройшлася полька. Задержувано, з вихлясом, весело приступуючи підборами, як молода дівка. По-

гляньте, мовляв, на мене, яка я гарна та гожа.

Туго натягнутий барабан аж підскакував. А разом із ним і барабанщик. Він то зосереджено супив брови, то сявав широкою усмішкою. І від тієї усмішки розквітало подвір'я, усім ставало на душі легко і радісно...

Ось таке диво творили колись терешівські музики — брати Дмитро, Сашко та Йосип Ковальчуки, Федір Бойчук, Володимир Мельничук та інші. Духовий оркестр був створений тут ще в далекі довоєнні часи і гримів на всю округу. Особливо нарозхват були музики у часи весіль. І не дарма. Бо грали так, що у гостей ще довго після весілля душа співала. Але в селі не завжди було свято. Торкнулася його чорним крилом війна — і музикантам довелося відкласти інструменти до кращих часів. Чимало оркестрантів пішли на фронт, узв'язавши до рук зброя, з яких не пісня видобувається, а смертельний вогонь.

Втім, брати Ковальчуки разом із гвинтівками носили і труби — грали у військовому духовому оркестрі.

Всё было, всё прошло,
В степях горели танки,
Снаряды жгли траву
И не было цветов.

А ваш оркестр играл
«Прощание славянки»...

Ты помнишь — в том бою
Убили двух альтов...

У цих рядках, на щастя, не йдеться про терешівських музик. Вони, либонь, були улюбленцями долі, бо всі повернулися з війни. Повернулися, щоб знову ділити з людьми селянські клопоти і дзвінку радість.

Спливав час. Склад оркестру поступово омолоджувався, веселі мелодії змінювалися сумними. Один за одним залишали колектив і йшли у вічність колишні фронтовики. Але мелодія над селом і далі линула. Її підхоплювала молодь. І досі ця мелодія звучить у серці Павла Баласа. Вперше він узяв до рук інструмент ще на початку шістдесятих років минулого століття і тепер взявся відродити колишню славу терешівських музик. А вже впродовж останніх десятиліть ініціативу перехопили «електронники» із «запрограмованими» піснями та мелодіями. Відтак весілля чи інше свято може обходитися навіть... одним музикантом. Разом із тим серед нас ще чимало лишилося прихильників «живої» музики. І це стосу-

ється не лише близьких і далеких сіл. Тішить те, що духовий оркестр почав відроджуватися і в Млинові. Декілька десятиліть тому він теж славився на всю округу. Під дзвінкі марші виходили на святкові паради працівники сільгосптехніки, промкомбінату, автомобілісти, учні веттехнікуму. Близько 40 музикантів налічувалося в духовому оркестрі музичної школи, якими керував Ігор Мустафін. Ще й досі пам'ятають млинівчани ветеранів-оркестрантів Валерія Іващука, Олександра Гроголя, Анастасія Новака, Миколу Захарчука, Анастасія Власюка, Олександра Муковоза, Володимира Патіюка, Миколу Котюка.

Деяким із них, на жаль, уже зіграли прощальні мелодії, але життя триває. Ще міцно тримають у руках інструменти Олександр Боярин, Леонід Поляков, Володимир Яремчук, Ярослав Савонюк, Анатолій Романович.

Нині в районному центрі дозволя тривають репетиції. Знову дзвінкоголосо озивається мідь, линуть давні і нові мелодії. Музиканти стараються, адже оркестр претендує на звання народного. А щоб це звання заслужити, треба чимало пари випустити з вуст, завоювати прихильність майстерністю. Одне слово — оркестр живе, дихає багатоголосою дзвінкою міддю. Млинівчани чекають, що цей подих відчують найближчим часом і в оновленому сквері. І знову баритон розповідатиме про сиві сопки Маньчжурії, київські каштани, заколисуватиме під шелест листя осіннім сном. Знову озвуться молодим громом баси, їм підтакнуть альти, а згодом підхоплять труби. Та так, що душа відкриється, а серце заспіває так, як воно завжди співало, коли озивався Його величність духовий оркестр...

Василь ХУДИК.

На фото: ось такими пам'ятають терешівських музик.

